

По Делагранжъ

Керванътъ въ лунната нощъ

Нѣколко яздачи пжтуваха въ обсипана съ звезди нощъ. Царуваше пълна тишина, нарушавана само отъ глухитѣ стѣпки на камилитѣ върху бледата и мълчалива покривка на пустинята. Най-стариятъ, Валтазаръ, бѣ завитъ въ дълга бѣла дреха, която оставяше открита само главата му, на която стоеше висока царска шапка съ тѣсна златна ивица по края. Следъ като премина единъ градъ съ сто порцеланови кули, той покани да дойде съ него княза на страната, който се казваше Мелхиоръ.

— Не сте ли чували да се говори за чудното Дете, което се е родило въ подножието на юдейскитѣ планини, недалечъ отъ вълнитѣ на западното море, както известиха гадателитѣ?

— Истина е — отговори Мелхиоръ. Азъ се готвѣхъ да отида да го поздравя. Защото една звезда, чието име не зная, се появи на хоризонта, като че ли да ни покаже птя. Ние ще отпжтуваме тайно. Всичко е готово. Моитѣ прислужници сж наредена въ бойницитѣ на външния дворъ съ приготвени подаръци на Негово далечно Величество.

— Какво му носите вие? — попита Валтазаръ.

— Тамянь — отговори другиятъ — както се поднася на всички владѣтели въ свѣта. А вие?

— О, азъ нося нѣщо, което винаги се приема съ радостъ, особено отъ господаритѣ — злато.

— Чудесно! А сега да тръгнемъ!